

Stien til „klippens væld“

Der er en sti, jeg kjender vel,
som gaar i dybe dale;
Den leder til en klippes væld,
der kan saa godt huse.
Med korset paa i største nød
vor Frelser stien for os brød
til klippen højt, til Golgata,
hvor livets flod nu strømmer fra.

Paa denne sti den kristne gaar
hver dag med tak og glæde.
Af livets væld han drikke saar
og tør hel lystig kvæde.
Trods synd og Satan, kjød og blod
han ved, at Gud nu er ham god.
Ved Jesu kors han er i ly
for lovens mørke tordenly.

Saa kan enhver, som tørstig gaar
i verdens ørk og hede.
Af klippens væld du drikke saar,
om du er der tilstede.
Men agter du paa Jesum ei
og gaar fra ham paa syndens vei,
da gives ingen anden trost,
og du maa lide evig tørst.

Tak være dig da, Fader god,
som din søn vilde give.
Tak Jesus, for dit dyre blod,
lad det vor frelsning blive.
Tak Helligaand, vor trøstermand,
som os alene sjænte kan
den sande tro med hjertesfred
og hisset evig salighed!

J. Blæckau.

De kristnes haab og himmellængsel.

(Udsendt af Sm. Chr.)

Jil. 1, 23: „Jeg har lyst til at fare herfra og være med Kristus“.
1, 21: „Thi for mig er det at leve Kristus og at dø en vinding“.

Der er en troens frugt, som synes i vore dage at være lidet paaagtet, lidet prisjet og eftertragtet, og det er længselen efter en salig død.

Formaningen: „Været glade i haabet!“ synes at finde kun daarlig gjen-

klang i vore hjerter. Været glade for de goderes skyld, som I haaber, og som I venter snart at komme til! Glæder eder saaledes i den tilkommende herlighed, at I med eders aand, saa at sige, allerede er der — i herligheden hos Gud, og intet hellere ser end dette, at I nu straks saar budstabet om at flytte herfra.

Kun lidet bevæges hjerterne af saadant haab og saadan glæde, saare svag er øvelsen i at gribe i troen og nyde i troens haab saligheden der hjemme hos Gud, og som følge derfor af er der kun lidet af sund, kraftig himmellængsel hos os. Ikke heller, det tør vi nok sige, lyder formaningene gennem prædikeembedet og menighedsslemmerne indbyrdes saa ofte og med saadan varme, som man maatte kunne vente, formaning til at glæde sig over og længes efter de goder, som Gud vil føre os ind til gennem en salig død.

Hvad kan være årsagen til dette? Andre troens frugter formaner vi ofte til at bære, at de kan være vidner om sand omvendelse, og at troen selv kan styrkes, idet den er virksom. Vi formaner til at være „aarvaagne i bønner med taksigelse“, til at blive „rige paa gode gjerninger“, at antage os i barmhjerlighed vor næste til legeme og sjæl. Men kun saare sjelden er formaningene rettet paa det, at blive sterke i haabet, rige paa troens glæde over den herlighed, vi forventer, og at søge at saa en stærk lyst, en kraftig længsel efter „at flytte herfra og være med Kristus.“

Der kommer ogsaa, Gud være lovet og prisjet, ofte i rigt maal tilsynede virkninger af Herrens aand i menigheden; særlig maa her nævnes den nidkjære virksomhed, det ihærdige arbejde for at opretholde menighed og skoler, at fremme missionens hellige sag og for at afhjælpe næstens legemlige trang og nød. Der er vel ogsaa — og Gud være ogsaa derfor prisjet

og takket — adskillig glæde i troen over „den naade i hvilken vi staar“, langt mere, end vi kunde vente, naar vi kommer ihu, hvor lidet trostaber bevises af os mod den naade, vi griber i troen paa vor frelser; men saa lidet er der af det sind, som kjen-der trang til med apostelen at fortsætte: „vi roser os af haab om herlighed hos Gud.“

Hvori er dette forhold begrundet? For det første giver vi ikke saaledes agt paa ordets undervisning om denne sag, som vi bør, og har ligesom ikke ret øre for den formaning, som det her gjælder om.

Hvis ikke den slemme mangel var saa almindelig, saa skulde der viselig være mere af det sind hos os, som træder os saa sjønt imøde hos den gamle Simeon, der siger (Luk. 2, 29): „Herre! nu lader du din tjener fare i fred, ligesom du har sagt; thi mine øine har seet din frelse, som du har beredt for alle folks aasyn,“ og hos apostelen Paulus (Fil. 1, 22): „Derfor som det at leve i kjødet er mig til frugt for min gjerning, saa ved jeg ikke, haad jeg skal vælge; thi jeg trænges paa begge sider, idet jeg har lyst til at vandre herfra og være med Kristus; thi det var saa meget bedre,“ — dette sind, som overhovedet sandtes i saa rigt maal hos de troende i Kirkens første dage. De ventede til enhver tid at saa se Herren komme synlig igjen for at hente dem, hans venner, til sig; de stundede efter dette, at alt kunde blive fuldkommet i Kristi rige, og de dermed blive herliggjorte.

Men hovedgrunden, det, som især giver forklaring for, at der er saa lidet af det glade haab om saliggjorelse og saa lidet af sund, kraftig himmellængsel er, for at udtrykke det kort, det, at vor kristendom er saa lidet evangelisk. Hvad menes dermed? Dette, at evangeliet og Kristus, som er evangeliets sunn og kjerne, ikke saar indtage og herste over hjerterne, som

det sig bør, og som tilfældet har været til andre tider i Kirken. Vi er kun saa lidet grebne af sandheden om Kristus, hans person og gjerning. Kristi aand og væsen er i saa ringe maal bleven opfattet og optaget i vore hjerter. Vi har saa saare ufuldkomment lært at leve vort liv i Kristus og med ham, den korsfæstede, opstandne og himmelfarne, ham, som nu er i herligheden, en herster over alt, i himmelen og paa jorden.

I Kristi kraft, glædende os i og med ham, stundende efter at være med ham i herligheden, saaledes bør det os at føre vor kristenstand og gjøre vor Herres gjerning. I nogen grad lykkes dette for os, men kun i en saare ringe.

Vi lader os saa alfor meget optage med de forskjellige gjoremaal i vort himmelske og jordiske kald paa Martas, Lazarus's søsters daarlige maade, hvem vor Frelser revser og siger: (Luk. 10, 41) „Marta! Marta! Du gjør dig uro og bekymring med mange ting. Men et er fornødent.“

Vi ligner nu og da ikke saa lidet de egenretsfærdige jøder, der savnede glæden i Gud og saa i tjenesten af ham kun et tungt aag. „Bud paa bud, offer paa offer“, saaledes hed det blandt dem.

Under saadanne forhold faar Herren kun lidet øve sin magt over vore hjerter til at løsne dem fra det nærværende, dets arbejde og møie, sorg og glæde og gjøre dem himmelvendte.

Maatte dog saadant Herrens verk fremmes hos os! Maatte vi blive mere evangeliske, mere fylgte af Kristi aand og lære bedre at leve i og med Kristus!

Lader os give agt paa det eksempel, som er stillet for os i apostelen Paulus, og søge hjælp af Herren til at kunne føre den samme betjendelse, som han, Paulus førte. Han siger i den samme forbindelse, i hvilken han bevidner sin lyst til at fare herfra og være med Kristus: „For mig er det

at leve Kristus og (som følge deraf) det at dø en vinding."

Hvad er vel meningen af disse hans ord? Udtrykket er saa sterkt, saa omfattende, hvad man kalder summativt. At han lever, at han arbejder og lider, alt hvad der sker i ham og ved ham, er Kristus — siger saa meget som Kristus. „Alpha og Omega, den første og den sidste“, saaledes kalder vor Frelser sig selv (Aab. 1, 8). At dette er sandhed, det har apostelen haat personlig erfaring af, og af den samme sandhed holdes han greben i sit hjerte med guddommelig magt. Han er inderlig, fuldt og fast forvisset om, at Kristus, Herren, er kilde til og staber af alt liv, at livets strøm rinder til ham fra Kristus; det er Kristi eget liv, som søres i ham. „Kristus i os“, saa lyder ogsaa hans betjendelse, „det herlighedens haab.“ Videre: „hans hjertes lyst er i Frelseren; Kristus er hans del; og Kristus i ham virker dette, at han har sin lyst i det, som Herren vil: „Hjertet i ham jagt' og stil' siger: Herre, som du vil.“ Saa er det da ogsaa Herrens sag, som apostelens arbejde gaar ud paa at fremme, den hele Herrens sag og den alene. I samme øiemed lider han ogsaa villig alt, hvad der møder ham af modsigelse, haan, spot og forfølgelse og al den trængsel, som hører med til hans livskaar, medens han færdes her paa jorden.

For Paulus gaar alt op i dette: at Kristus faar have sin gjerning i ham, bevare for ham troen og virke hans helliggjørelse, og at Kristus faar gjøre sin gjerning ved ham, opføre sit tempel af fjele, som vorder frelst, opbygge dem og fuldkommengjøre sit rige. Kristus, manden, som driver sit verk, Paulus hans redskab, hvis højeste lykke og ære er dette, at Herren vil bruge ham og gjøre ham bedre stillet for sig og sin gjerning.

Forði det er saa med apostelen, derfor er han ogsaa overbevist om, at „Kristus skal forherliges ved ham, enten han lever eller dør.“ Derfor er det ogsaa, at han gjerne vil flytte herfra og være med Kristus og glæder sig hjertelig til den time, da Herren vil komme og hente ham til sig.

Dette er, mener jeg, ret evangelisk kristendom og dens sjønne frugt.

Maatte Paulus's eksempel blive os til lærdom og overbevisning!

Det bør os altid at have i kraftig, levende ihukommelse, at vi er gjorte til borgere af det himmelske rige, og

derfor efter de troende fædres eksempel holde os for fremmede og udlændinge her og hige efter det bedre land, vort himmelske fædreland.

Er det en søn og jalig frugt, som Guds aand giver troen at bære hos de kristne, saadan himmellængsel, saa har den ogsaa sin store betydning for den tjeneste, de er kaldte til at yde Herren. Denne saar nemlig derved mere af yndest og velbehag hos Gud; den saar ligesom mere af sin rette farve og drift. Af saadanne himmelborgere vil vor konge, Kristus, gjerne tjenes, som kjender sig ret hjemme hos ham og vil gjerne komme til ham.

Og den sunde, kraftige himmellængsel øger lusten og kraften til at holde ud og blive bestandig i Herrens gjerning og til taalmodig at bære lidelser.

(Fra Indre.)

Barnets første altergang.

(Dr. Ahl.)

At kristelig opdragelse arbejder til det maal, at barnet skal blive en mand i Kristus. Han maa være det hele indre livs hjertepunkt, den højeste kjærlighed, livet og lyset. Han maa give mennesket dets art og sind. Paa ham, som den hellige stamme, maa al kundskab affatte sig. Fra ham maa alle gjerninger som sunde stud udvokse. At bringe barnet til en saadan modenhet, det er forældrenes bøn, lære og formaning. Dette samme formaal har ogsaa den kristelige skole. Konfirmationsundervisningen lægger, forsaavidt barneaarene angaar, den sidste haand derpaa. Naar den er tilendebragt, tager barnet del i den hellige nadverd.

Dette dyrebare sakrament er jo det kristelige livs højdepunkt, indførelsen i og beseglingen af den inderligste forening med vor Herre.

Den hellige nadverd er den sidste og væsentligste del af vor gudstjeneste. Den er den frugt, som al prædikelen, al bøn skal bære. Ja, naar alt kommer til alt, saa har al læsning i den hellige skrift, al lærdom, al bøn intet andet formaal end denne hellige forening med Kristus. Først annammer Herren barnet i daaben. Derpaa annammer barnet Herren i ordet. Til daaben kommer troen. Og til sidst annammer barnet Herren i den hellige nadverd. Den er det rette nye testamente, den nye pagt i hans blod.

Nu er barnet delagtig i alle sin Frelser's goder og gaver. Nu hviler

det, som Johannes, op til hans bryst. Nu fæster Herren fuldstændig bolig hos det. Herren giver det en forsmag paa den epige salige forening.

Men til et saadant samfund udfores allerede en fast tro, en klar kundskab om Herren og om sig selv. I vide, at det er af den grund, at vor kirke ikke rækker smaa børn den hellige nadver. De skulle først kunne prøve sig selv og saaledes åbe af brodet og drikke af kalken.

Saa gaa da for det første op til alterets fod med dyb ærefrygt, mit kjære barn. Til Moses siger Gud i 2 Mos. 3, 5: „Kom ikke nær herhid!“ Det brænder foran ham. Den Gud, som vil give loven, som vil tale i torden og lynild, som vil dømmen verden med sin munds sværd, han siger: „Kom ikke nær herhid!“ Den usofjoneede Gud er en fortærende ild for synderen. Han har øine som ildstuer. Hvo som ser ham maa dø. Moses skal ikke dø; han skal jo under Guds høie haand føre israel ud af Egypten.

Og hvad siger Herren til dig? Kom herhid! „Kommer hid til mig, alle, som arbeide og er bevrædede, og jeg vil give eder hvile.“ Den i Kristus sofjoneede Gud indbyder dig. Han beder: „Lad dig forlige med Gud.“

Moses maatte først drage sine slo af sine fædder; thi det sted, som han stod paa, var hellig jord. Ja, hellig var den formedelst Guds nærhed. Hellig var den formedelst den forbarrende kjærlighed, som vilde udfri israel af dens trældom. Hellig var den ogsaa formedelst den raadslutning, ifølge hvilken Gud af den hele forvilde verden vilde udvælge dette folk til sit folk. Til Kana'an vilde han føre det. Der vilde han bygge pauluner til det, pauluner, i hvilke man stulde vente paa hans kjære søns tilkommelse og paa Guds paulun hos menneskene. Og betragt nu det sted, som du staar paa. Paa alteret ser du den korsfæstede billede. Med hellig andagt henrykkes du til Golgatha. Det sted, som du staar paa, er hellig jord.

Helligt er det formedelst den Faders kjærlighed, som besluttede og fuldendte forløsningen, som hengav sin enbaarne søn til fornedrelse, møie, lidelse og død. Derved løskjøbte din Fader dig fra sin egen retfærdighed og dom. Han har besikket dig offerlammet. Det sted, som du staar paa, er hellig jord. I uvansjkelig kjærlighed har sønnen ofret sig selv for dig, lidt straf

og betalt din syndegjæld. Og frugten af hele sin bitre lidelse og død har han indesluttet i dette hellige sakrament. Han ifjånker dig den i sit legeme og blod.

Du maa derhos føle den Helligaands nærhed. O, hvor vifter det ikke herover fra korset! Hvor er et hjerte, som stulde kunne staa her uden at føle sin egen brøde, uden at bave ligeoverfor denne allerhøjeste og allerdybeste forbarrelse? Ja, den allerhøjeste er den; thi den kommer ned fra den treenige Guds throne. Og den allerdybeste er den; thi den nedfjånker sig i al vor synd og skyld.

Betjnk dog ret alvorlig din trofaste Herres død. Gaa med ind i salen; gaa med ud til Gethsemane; gaa med ind i retten til Kaijas og Pilatus. Ledsag din Frelser, medens han bærer sit kors. Stil dig ved siden af Johannes, medens Herren hänger paa korset. Hør hans røst: „Fader forlad dem; thi de ved ikke, hvad de gjør,“ og tilføi: „ogjaa mig.“ Hør hans ord: „Det er fuldbragt,“ og tilføi med taknemmelige läber: „ogjaa for mig.“

Du staar foran Guds retfærdighed og kjærlighed. Du ser, hvorledes de kjæmper med hinanden, og hvorledes kjærligheden gaar af med seieren. For dig fejrer naaden over dommen. Og hvad bringer du med dig? Intet uden din synd og skyld. Og den medbringer du til den Herre, som du dermed har ført i døden og som netop ved denne død har udsluttet den. Herren vil gaa ind i dit hjerte, dette fattige, syndige, daarlige hjerte. Sig til ham: „Herre, jeg er ikke værdig, at du skal gaa ind under mit tag. Gjør du mig selv værdig, kun da kan jeg værdigt modtage dig“.....

Det norste sprog.

Er det fordelagtigt for vor norste lutherste kirke her tillands, at vi sætter tilside brugen af vort modersmaal og benytter os af det engelske sprog? Dette er der delte meninger om.

Jeg for min del tror, at hvis vi tillader det norste sprog at dø ud, saa vil det blive til stor skade for os, især i det kirkelige, og tillad mig at fremføre nogle grunde derfor.

For det første saa vil ikke vor opvoksende ungdom interessere sig for engang at betragte vor norste literatur, naar de ikke kan læse den. Selvfølgelig vil de have siden eller ingen

kundskab om, hvor de nedstammer fra, eller de karaktertræk, som vi er bejærede af, og som vi har aarsag til at være stolte af. Disse er i forlængelse af ærlighed, strævsomhed, gæstfrihed, høiagtelse for sund moral, kristendom, oplysning, i høieste grad respekt for lov og orden. Disse er vel de ædleste ting, som verden har at opvise. Naar vi nu ikke havde studeret vor norske historie og litteratur, hvorledes kunde vi da bevise dette, naar vi af vore amerikanske venner bliver beskylde for det modsatte, som vi ofte bliver. Betænk dette, om I er af den mening, at vi bør aflægge vort modersmaal.

Jeg maa fatte mig kort i denne strævelse; men jeg vil blot minde eder om at studere disse ting, og saa er jeg vis paa, at vort modersmaal vil blive eder kjært.

For det andet: hvor er det, at den lutheriske kirke eller religion trives bedst og gjør største fremskridt? Det er uregelmæssigt, at det er i de store norske selskaber, og i de byer, hvor det norske sprog bliver benyttet i daglig tale, i søndagsstoler, i ungdomsforeninger og andre forsamlinger. Det samme erfarer vi blandt tyskerne og ikke mindst iblandt svenskerne paa mange steder. Saa I maa ikke tænke, at sproget er en bisag lige saa lidt, som det er en bisag, at vi taler noget sprog. Kan vi foragte og vanære vore kjære forældre mere, end ved at sætte tilside og forglemme det sprog, som de lærte os, medens vi laa i vor vugge eller sad paa deres knæ? Jeg synes, at det er en klar overtrædelse af det 4de bud, hvor der staar, at vi skal hædre og ære vore forældre, ligeledes at vi skal elske, tjene og adlyde dem. Ja, du kan maaske undskylde dig med og sige, at de er ikke her, og at de er for længe siden døde. Men en ting, ved du, og det er, at de gjerne vil, at du skal beholde, hvad de har forsøgt at lære dig. Tænk ikke min ven, at det er til hinder for dig i at lære det engelske sprog, for desto flere sprog du kan, desto grundigere er du i ethvert af dem. For det ene sprog er afhængigt af det andet. For at udtrykke mig klarere, vil jeg sige, ligesom i slægtskab til det andet. Dette ved enhver, som har forsøgt at studere flere sprog.

For ikke at tage bort for meget rum i eders blad, maa jeg nu afbryde i haab om, at disse saa linjer og spredte bemærkninger maatte sætte nogen

til at tænke og værne om vort kjære modersmaal. Og lad os, som nu lever, søge at beholde og benytte os af det til og med det engelske, indtil vi lægges i vor grav, og naar vi ikke længere kan værne om det, saa laad efterlægten gjøre, hvad den synes.

Verbødigt

C. L. Nelson, Ballard, Wash.

Tre dage af Gellerts liv.

(Fra tysk efter „For hjemmet.“)

(Fortsættes.)

„Eg ild maa de have i ovnen!“ raable den livlige dokter. Om end det sidste stykke skulde gaa med! Jeg skal bestille det nedenunder! Nu farvel, kjære hr. professor! Gud befalt.“

Med disse ord havde han grebet sin hat og stak, gjorde et kort buk og var ude, inden Gellert kunde rejse sig op for at følge ham ud.

Gellert smilede atter vemodigt!

„En trofast, god og dygtig mand,“

sagde han da ved sig selv; men — der som jeg skulde udføre alt hvad han foreskriver, saa maatte jeg kunne raade over pengeforholdene, som den gamle Reidhardt paa torvet.“

Dette navn gav hans tanker en anden retning. Det vemodige udtryk i hans træk forsvandt og gav plads for et andet, som forraadede, at en opmuntrende foreskilling bejsfjættede ham. Han traadte hen til vinduet og bejsfjættede sig med disse tanker, der ikke lod ham høre den rummel i ovnen, som forraarsagedes ved, at der blev lagt brände i den, som doktoren havde befalet.

Hvorledes det var gaaet med resten af Gellerts rede penge, de tredive daler, som han havde bestemt til kjøb af brände for vinteren, maa jeg fortælle. Først den foregaaende dag vare de blevne anvendte i et biemed, der lod professorens ædle hjerte vise sig i det klareste lys, men reddte hom til for det første at opgive tanken om en varm stue.

Første dag.

I en af Leipzigs mest affidelslignende og ældste gader, som var gaaet temmelig ufsat frem af alle stadens fæter, laa et gammelt, lidet brøstfaldigt hus. Det tilhørte en vis Reidhardt, en af stadens rigeste mænd, men tillige en af dens gjerreste aagerkarle. Det havde været hans fædrenes hus. Han

vilde ogsaa for længe siden have solgt det dersom han ikke havde beregnet, at det vilde indbringe ham meget mere, naar han bortleiede det, end om han satte den sum, som han kunde faa for det, paa rente. Han selv havde siden sin ungdom ikke beboet det, meget mere levede han i et stadfæligt hus ved torvet.

Paa vedligeholdelsen og istandsættelsen af det brøstfaldige hus anvendte han intel; deraf var da ogsaa følger, at gulvene var opraadnede og istykkerbrudne, væggen fugtige, og vinduesrammerne kunde neppe mere holde de jernstænger, som skulde støtte de i bly indfattede ruder, ganske uigjennemsigelige ruder. I flere aar havde det været bortleiet til en fattig stomagers familie, der, rigere paa børn end paa arbejde, aad kummerens og sorgens brød og kun med indie var istand til at tilveiebringe husleien, især paa en tid, da frigen havde drevet priserne paa levnetsmidlerne usædvanlig høit op.

Fortsættes.

Tacoma.

Vor Frelser's evang. luth. kirke af den norske synode, hjørnet af 17de og So. J. Sts., So. K. St. sporvogn. Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8. Søndags-skole kl. 9:30 form.

Ove J. S. Prens, pastor
1701 So. J. St. Tel.: black 8542.

Seattle.

Immanuel's lutheriske kirke af den norske synode, hjørnet af Olive St. og Minor Avenue, Lake Union car.

Gudstjeneste hver søndag formiddag kl. 11 og aften kl. 8.

H. A. Stub, pastor.
1619 Minor Ave. Tel.: main 7783.

Lien's Pharmacy

Skandinavijsk Apothek.

Ole B. Lien. Harry B. Selvig.
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter expederes hurtigt.
Tel. James 141. 1102 Tacoma Ave.

Sam Crow
House
Furnishing
Company

Complet udvalg af

Møbler, ovne og croecker.
225-27-29 RIVER-IDE AVE,
SPOKANE WASH
Telephone Main 2494

Altenburger

Nye Testamente

med fortaler og anmerkninger af dr. Martin Luther samt med Mag. Veit Dietrichs summarier og Franciscus Bierlings fortaler og slutningsbømmer til kapitlerne, med Weimarbibelens forord, indholdsangivelser til St. Jakobs brev og St. Johannes's Aabenbaring. Særdeles skikket til husandagt.

554 sider liden folio.

3 velstbind = = = \$2.00.

3 presjet skindbind = = = \$2.50.

Hellige Betragtninger

af Johan Gerhard. „Se til at faa fat i denne verdensberømte lille andagtsbog, og læs den flittig for dig selv og for dit hus.“

212 sider.

Indbunden = = = \$0.50

3 halv Morocco og guldsnit \$1.25

Populær Symbolik

af Martin Synther. Lutherst veiviser til prøvelse af de forskjellige kirker og religiøse samfund.

380 sider.

Godt indbunden = = = \$1.25

Lutheran Publ. House

Decorah, Iowa.

„Pacific Herald.“

et kristeligt ugeblad, a religious weekly, udgivet af prestekonferensen for Pacific distrikt af den norske synode ved en komite.

Entered at the post-office at Parkland, Wash., as second-class matter.

Alt vedrørende redaktionen indsendes til pastor O. J. Erbdal, Bellingham, Wash.

Alle nyheder, bekendtgørelser og notiser indsendes til pastor Ove J. H. Preus, 1701 So. J St., Tacoma, Wash.

Alt vedrørende dette blads forretning besværes af pastor H. M. Ejernagel.

Breve adresserede „Pacific Herald“, Stanwood, Wash., vil naa ham.

Bladet koster

for aaret.....50 cts
halvaaret.....25 cts
til Norge.....75 cts

Adresse: Stanwood, Washington.

Mødres missionsarbeide.

Et godt, kristeligt hjem kan aldrig værdsættes for høit. En, som er vandrret ud i livet fra et saadant, vil vist saare sjelden, for bestandig ialfald, blive et slet menneske. Selv om et saadant barn forvilder sig, vil tanken paa hjemmet, som vel neppe nogen- sinde fuldstændig kan udryddes, staa som en lysende, veiledende stjerne, gjøre missionsgjerning baade ved at bebreide og opmuntre vedkommende. Gud alene ved, hvor mange gange det har været den eneste vei til en forstokket synders hjerte at minde ham om hans hjem, hans hjerte der, nær hans moder.

Det er nemlig i de allerfleste tilfælde moderen, som giver hjemmet dets præg og binder de sømme baand mellem medlemmerne i hjemmet. Mødrene kan og bør derfor være de første indremissionærer, de er først paa arbeidsmarken, har ogsaa det første kald af Herren, vinder først tillit og indflydelse. Er mødrene hylde med den rette missionsfjans, kan de med ti gange midler og besvær udrette ti gange saa meget som nogen anden indremissionær.

Gjorde de kristne mødre, hvad der med rimelighed kan virkes af dem, saa vilde indremissionærernes arbeide kunne indskrænkes til at samle de mest adspredte om guds ord og sakramenterne i gudstjenestlige sammenkom-

ster. Hvor ganske anderledes letvindt og frugtbringende vilde ikke dette kunne udføres, dersom mødrenes missionsarbeide var gaaet i forveien! Stedet derfor finder indremissionæren de adspredte folk ikke alene saa optagne med denne verdens ting, at de slet ingen interesse har for de aandelige — afvandre fra Guds ords hørelse, kirkegang, altergang osv.; men det værste er, at de fra sin allertidligste barndom af bringer med sig en hel del stavanker, for ets., vankundighed i Guds ord, ulydighed, trods foragt for al autoritet, næsevished, selvgodhed, letfindighed og alt det som kan kaldes norden og lignende, som de alt sammen har bragt med sig lige fra barnekammeret. Det er bleven dem som en anden natur. Ikke alene de kristelige, men ogsaa de almene sædelige begreber, er blevet saa forvirret, at der ingen tilknytning kan findes for det kristelige arbeide.

Dette maa derfor ofte begynde ligesaa meget fra nyt af som ude i hedeninge verdenen.

Hvor har saa disse folks mødre været hjemme med den interesse og det arbeide, som man skal vente af mødre, der selv er udgaaede fra kristelige hjem? Hvad vil Herren, barnevennen paa regnskabsdagen sige til disse, som i den grad har „glemt“, ja for-dærvet hans smaa? Selv mødre, som med taknemmelighed mindes sine kristelige hjem, og for sin egen del ogsaa „holder Guds ord høit og i ære,“ har glemt at indtage en kristen moders plads som barnets første og og bedste missionær. De forhold, under hvilke vi lever her i Amerika, gjør en saadan forsømmelse mere fordærlig i sine følger, end det som regel kunde se hjemme.

Gud give, at enhver moder vilde betænke, hvilken stor missionsgjerning, hun er sat i lige overfor sine børn!

Naar bør da denne gjerning paa begynde?

De fleste indrømmer vel, at det er noget sent at begynde først da, naar barnet skal forberedes til konfirmation, og dog saar mange først da sine lærebøger og dertil kanste et par dage i ugen fri, for at at presten eller læreren kan „læse med dem.“ Andre forældre roser sig af, at de begyndte saa tidlig som muligt at „lære barna sin religion“, kanste det var allerede, da „de bare var 5—3 aar.“ Maaatte dog enhver kristen moder komme ihu, at

hendes missionsgjerning ligeoverfor sit barn begynder i samme øieblik, som hun har faaet moderkaldet. En kristen moder maa betragte sit barn som en Guds gave, i hendes hænder har han betroet det, af hendes hænder vil han kræve det igjen. Hvad ligger da nærmere end at begynde kaldsgjerningen straks og det med at at bede, bede for sig selv og bede for sit barn?

Det er bekendt nok, hvorledes moderkærligheden har travelt med at give agt paa barnets trang og afhjælpe den; at tale om barnet til andre, ja, at tale til barnet selv længe, førend det forstaar et ord, af hvad der siges til det. Men en god dag viser det sig, at barnet ikke alene forstaar, men ogsaa kan efterligne forældrenes „plapperen“ til barnet. Barnet saar allerede i den ubevidste alder sit stempel af forældrene, ikke mindst af moderen. Kristelige forældre vil intet hellere, end at deres børn ogsaa skal faa det kristelige præg eller stempel paa sig. De kan ikke, vil ikke og tør ikke betragte og behandle sit barn som et legetøj. De skynder sig med at bringe det til Gud i den hellige daab, de taler til Gud om det og til det om Gud, de anraaber ham om hjælp for sig selv, om barnesind, barnetro, sand kærlighed, taalmodighed og visdom til opdragergjerningen, de anbefaler baade sig selv og sine børn til Guds faderom-sjerg. En god dag vil det da vise sig, at barnet gaar den samme vei med sine bønner og lænasker, som far og mor gif. Det ældre barn, som ser og hører sin moders bønner for sit yngre barn, ved med sig selv, at saaledes har det været og bliver det ogsaa for det, enten det er hjemme eller borte. Den voksne søn eller datter, som er kommet bort, kanste allfor langt bort fra faderhuset, kan ikke lægge sig til hvile en eneste aften uden at blive mindet om moderens bønner ved dets barneleie. Ja, det heder gjerne inde i den nedbøiede, trætte, modløse og forsagte sjæl: „Moder beder, beder vist i denne stund for mig til Gud.“

(J. A. i „Indrem.)

— Naar man ser en vakker haand- skrift, roser man ikke pennens, men haanden. Saaledes skal man heller ikke, naar man hører en vakker prædiken, rose prædikanten, men den Hellig-aand. — Th. A.

Fem minutter.

Ved en ynglingeforenings aarsfest i New York blev der indrømmet enhver af talerne fem minutter. En teologisk doktor aabnede da festen med følgende ord:

Mine unge venner!

Jeg er bleven indbudt til at tale for eder i fem minutter og ikke længere. Lidet kan siges, men meget udrettes i fem minutter. I fem minutter kan en hel by sættes i brand, et øieblik seil kan forarsage bekymringer for et helt liv. Tag eder disse tanker til hjerte, da er min opgave løst i et minutedensfor i fem.

Mangen ung mand har i et ubevogtet øieblik eller i stor fristelse frembragt en ruin, som ikke den længste levetid atter kunde bringe istand. En forbrydelse, en synd, en seil, endog en forsømt pligt, og følgerne vil ikke udeblive.

I et hungerens øieblik folgte Gfaus sin førstesødselsret! Tusender af unge mennesker bortdøler deres for mindre. En uærlig handling, et usømmeligt ord befmitter sjælen saaledes, at et helt hav ikke kan vasse den ren. Betænk, naar I bliver freistede til synd, at I i fem minutter kan miste eders gode navn, betynde eders sjæl med samvittighedsnag og ved sorg berede eders gamle forældre en tidlig grav.

Kan imidlertid saa megen ulykke anrettes i fem minutter, saa kan ogsaa meget godt udrettes paa samme korte tid. I kan beslutte eder til at føre en nyttig og ærefuld vandel. Denne beslutning kan lige saa godt fattes i fem minutter som i fem aar. Siv agt paa centerne, og dollarne skal sørge for sig selv; stat minutterne, og timerne er deres.

Paa følgende maade har jeg forfattet et lidet skrift: I frokostværelset var pen, blæk og papir, og naar ikke frokosten var færdig til den fastsatte tid, skrev jeg nogle ord eller linjer, alt efter som jeg maatte vente. Bogen blev lidt efter lidt færdig, og efter at den havde været i handelen en uge, erfarede jeg allerede den velsignelse, den havde stiftet, og som snart udbredte sig videre. Dette kostede mig ikke et minut, som jeg andelseds havde kunnet anvende til nytte.

Smaa draaber vand, smaa korn af sand danner verdenshavet og det faste land.

John Bradford sagde: „Jeg anser den time for tabt, i hvilken jeg ikke med min pen eller tunge har udrettet noget godt.“ Og Seneca lærer, at tiden er den eneste stat, over hvilken gjerrighed kan kaldes en dyd.

Naar jeg havde kunnet anvende til nyttige stunder alle de fem minutter, som jeg er blevet berøvet ved kjedelige mennesker, eller som er gaaet tabt for mig ved andre, som ved forelæsninger eller lignende forsamlinger ikke har mødt punktilig, da vilde jeg idag været mere, end jeg er og vidst mere, end jeg ved.

Forspild aldrig fem minutter af eders egen tid, eller røv den ikke fra andre ved at lade vente paa eder.

Fem minutter om morgenen og fem minutter om aftenen kan paa to eller tre aar bringe eder i besiddelse af et fremmed sprog.

Table penge kan findes igjen, bortskjædet formue kan gjengives, helbred kan atter gjengives ved forsigtighed og medicin, men spildt tid vender aldrig tilbage.

Minutter er mere værd end juveler, hele livet er sammensat af dem. De udgjør diamant-krystallen til visdom og velhavendhed ikke alene for dette liv, men de er ogsaa trappestigen til himmelen.

Dog, nu maa jeg slutte, inden dirigentens klokke bestylder mig for at have overstredet den bestemte frist.

Mine unge venner, underbyrder aldrig fem minutter, Der behøves ingen fem minutter til at udføre en god gerning, og en saadan daglig tilfikturer eder et ærefuldt og nyttigt liv her paa jorden.

Luther og døden.

Luther døde i sin fødeby, Eisleben, den 18de februar 1546. Liget blev under uhyre deltagelse bragt til Wittenberg, hvor Bugenhagen prædikede over 1 Tess. 4, 13, 14. I sin tale dvælede han ved flere tildragelser fra Luthers liv og død. Deraf hidrættedes følgende.

Mar 1542 gik Luther over kirkegården med en ven. Da pegede han paa sin svogers grav og sagde: „Han var dødsfyg og vidste intet deraf; han var sig heller ikke bevidst, at han døde, og døde dog med kristen bevidsthed paa sine læber. Der ligger han og ved endnu ikke, at han er død. Kjære Herre Jesus Kristus, tag og

jaa mig saaledes til dig af demne grændens dal!“

Da Luther merkede, at hans time var kommen, foldede han sine hænder og bad saaledes:

„O min himmelske Fader, vor Herres Jesu Kristi Gud og Fader, du al trostens Gud! Jeg takker dig, at du har aabenbaret mig din kjære Søn, Jesus Kristus, paa hvem jeg tror, hvem jeg har prædiket og bekjendt, hvem jeg har elsket og lovet, hvem den lede pave og alle ugudelige vanærer, forfølger og bespøtter. Jeg beder dig, min Herre Jesus Kristus, lad min arme sjæl være dig befalet! — O himmelske Fader! Om jeg end maa forlade dette legeme og bortrykkes fra dette liv, saa ved dog før vi st, at jeg skal være hos dig evindeligt, og at ingen skal rive mig af din haand. Thi saa elskede Gud verden, at han hengav sin enbaarne Søn, paa det at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv. Og vi har en Gud, som er en Gud til megen salighed, og hos Herren, vor Herre, er udgang fra døden.“

Saa sagde han atter:

„Jeg farer herfra, jeg opgiver min aand“, og gjentog tre gange efter hinanden, meget hurtigt, disse ord: „Fader, i dine hænder befaler jeg min aand! Du har forløst mig, Herre, du trofaste Gud!“ — Derpaa foldede han atter sine hænder, og kort efter hensov han sødt og soligt, uden smerte, i Jesu velsignede navn.

Prøvede recepter.

Nedenstaaende midler imod forfjællige anfald er af erfaringen godgjorte som særdeles virksomme, og da ingen har eneret paa dem, offentliggjøres de her til almindeligt bedste.

1. Imod et anfald af lidenskabelig vrede: Gaa straks ud i den frie luft, langt bort fra menneskenes samfund, og raab saa ud i vindene og sig dem, hvilken daare du er.

2. Imod anfald af utilfredshed: Begiv dig paa vei til de fattiges boliger. Betragt deres snevre stue, deres mangelfulde senge, klæder og sto. Se, hvad de sætter paa bordet til frokost, middags- og aftensmad. Spørg efter deres fortjeneste og regn ud, hvorledes du vilde komme ud af det med samme fortjeneste. Og du skal se, at naar du derefter vender tilbage til dit eget hus, er al din utilfredshed forsvunden.

3. Imod et anfald af ærgjerrighed og storhedslyste: Gaa ud paa kirkegården og læs gravskrifterne. De viser dig enden paa al menneskelig stræben. En grav vil engang ogsaa være dit kammer, lidt jord din hovedpude, forraadnelse din lod og orme dit jelskab.

4. Imod et anfald af fortvivelse: Betragt det gode, som Gud har givet dig for denne verden og betænk, hvad han desuden har forjættet dig for den tilkommende. Den, som gaar ud i sin have for at søge efter edderkoppene, finder dem og — edderkoppene ovenikjøbet. Men den, som gaar derud for at søge blomster, vil vende tilbage med dustende roser.

5. Imod alle slags anfald af frygt og forlegenhed, lige meget og de angaar timeligt eller evigt, om hoved eller hjerte lider derunder: Kæft din sorg paa Herren, han vil have om-sorg for dig og hjælpe dig.

6. Imod anfald af tungsinde: Gaa ud og opsig de elendige, opsig de syge, halte og blinde, besøg enker og faderløse, meddel dem, hvad du formaar, læs for dem Herrens lidelseshistorie, trøstesprog af bibelen og tilfidsst lov- og takkesalmer. Det hjælper — maaste dobbelt.

Alle disse recepter er probate og virker ogsaa imod gjerrighed, misundelse, stolthed, selvlyste og lignende sygdomme. Desværre er der aistnok mange patienter, som ikke vil lade sig bevæge til at anvende disse midler, fordi de er saa simple og billige. Og dog skal snart grundig brug af dem virke bedring.

G. L. Fil.

Menneskefrygt.

(Indsendt.)

Vi havde strandet ved Vland og var kommen os saa vidt flod igjen ved landbefolkningens hjælp, at vi slentrede os videre med vor sildelaft henimod Calmar, som var vort maal. Vi var ikke ganske sikker om baaden havde sprunget læk eller ei, men befrygtede sterkt, at der var et svagt sted etsteds paa bunden. Vi kom vel frem til Calmar. Herfra telegraferede vi, og rederiet sendte os en dykker; om denne er det, vi skal høre mere.

Jeg havde hørt, at en del svensker havde stor frygt for at bande og sværge, og ved dykkerens ankomst fik jeg selv høre, hvor glæde de utallige

glojer prellede fra hans læber. (Forstaa mig ikke her at sige, at svenskerne synder mere mod det andet bud end andre nationer). Han saa meget mild og fordringsløs ud, men hver gang han skulde ind i sit hylster, bandede han, saa det var en gru at høre det. Det lød saa frygteligt, at jeg var glad, hver gang „helmeten“ blev lukket til om munden hans, da lød det som en stønnen derinde, formodentlig en fortættelse af den samme gudsbespøttelige tale.

Det forbausede mig hver gang, det blev ham tilladt at vise sit hoved over vandstørpen igjen efter at have paa det høitideligste henvist sig selv til det onde sted med legeme og sjæl. Men Guds langmodighed overgaar vor forstand. Han vidste, hvad den arme sjæl kostede. Han var engang død for ham og vilde nødig miste ham. Sjandhed ubegribelig er Guds langmodighed og kjærlighed til syndere.

Ved at høre dykkerens stygge banden, blev jeg først meget bedrøvet; men dernæst gjorde min samvittighed mig det spørgsmaal: „Du har hørt det, hvad vil du nu gjøre?“ Ja, hvorledes skulde jeg gribe sagen an for om muligt at hjælpe den arme synder og tillige ogsaa øve vidnepligten ret i kjærlighed? Jeg tænkte først, at jeg vilde tale til ham; men naar jeg skulde til at gjøre et forsøg — var motet borte. Jeg blev saare bedrøvet over min egen usselhed; Guds dom over saaden menneskefrygt slog haardt.

Noget maatte gøres, og jeg debatterede med mig selv frem og tilbage, men vedblev lige raadvild. At være besat af menneskefrygt er en meget slem ting. Men saa en dag midt i min vaande faldt mit øie paa en traktat med overskriften: „Mod banden og sværge“. Denne kjøbte jeg straks og besluttede med det samme at levere den til den gudløse dykker.

Jeg var ræd for, at han vilde tage det aldeles fortrydeligt op, men nu maatte jeg, koste hvad det koste vilde. Det skeede med stor frygt og baven. Jeg havde hellere gaaet med paa at storme et batteri. Mærkeligt hvor omstændet man bliver, naar vidnepligten skal øves. Det maa nok være Gud en velbehagelig ting, naar det sker paa rette maade, ellers vilde ikke sjaun gjøre saa haardnakket modstand og fylde var hjernen med alstons betænkeligheder og undskyldninger.

Jeg overleverede traktaten paa en saa st, maade, at manden blev lidt

forbløffet, men saasnart han fattede sammenhængen, smilede han luttet venlighed mod mig og takkede paa det „allra edmjukaste“. Dette var troldet, jeg havde gruet mig for!

Nar bør aldrig huse menneskefrugt og være bange for at gjøre sin pligt; thi naar den gjøres under bøn til Gud, vil han nok staa os bi. Resultatet overlader vi altid frimodig i Guds haand. Dykkeren blev noksa spag i min nærværelse siden. Hvem ved, om ikke læsningen af traktaten havde den forønskede virkning.

Næste dag uddelte jeg flere traktater paa forskjellig hold med tillagende frimodighed. Jeg traf en gammel mand, som saa ud til at have meget liden tid, og jeg tænkte, det gaar vel ikke an at forstyrre ham i hans fart; men før jeg selv vidste ordet af, havde jeg raft en traktat til ham. Der blev en uvilkaarlig stans, og jeg blev skarpt mønstret af et gjenemtrængende altomfattende blik. Jeg følte mig tilintetgjort paa flekken og var ved at synke igjennem fortauet, da hans aasyn gradvis opklarnedes, og han udbrød med blikket paa traktaten: „Vi skola vara menniskofiskare!“ Dermed gik vi hver vor vei, men hans vidnesbyrd har jeg aldrig glemt.

Föllinglo.

Bort arbeidsfelt.

Tacoma.

Kvindeforeningen i Syd Tacoma møder onsdag den 23de hos mrs. Johnson, 58 & Dak St.

*

Ungdomsforeningen „Concordia“ besluttede ved sit sidste møde at jesslig holde den 7de juni.

*

Kvindeforeningen paa østtiden har besluttet at give en koncert omkring den 1ste juni

*

Søndag aften den 13de ds. holdtes børnegudstjeneste i Vor Frelser's kirke. Børnene ledede sangen.

*

Mrs Lovise Anderson fra Parkland tog afsked med sin søndagskoleklasse sidste søndag. Hun har i to aar med stor trofast arbeidet i vor søndagskole og vil søvnes meget baade af børnene, lærerne og andre, med hvem hun i denne tid er kommen i berørelse. Fredag aften modtager hun sit diploma fra P. L. A.

Søndagskolen sender hende sin tak og ønsker hende lilykke med udmerkselsen.

Seattle.

Søndag eftermiddag, den 13de mai, blev mrs. John Heggen begravet fra Immanuel's kirke i Seattle. Kirken var fyldt af hendes venner, der var mødt frem for at vise hende den sidste ære, og der var en oversvømmelse af smukke blomster, deriblandt et prægtigt anker fra kvindeforeningen, af hvilken hun var et trofast medlem. Kirken var smagfuldt pyntet for anledningen. Hjemme i huset holdtes først en bøn, hvorpaa sørgefølget drog til kirken. Medens sørgeomarschen spillede paa orgelet, bevægede sørgeføret sig op gjennem kirken, hvor afdøde før 13 aar siden stod som brud. (Hun var nemlig den første brud, som blev viet i denne kirke.) Efter afsyngelsen af en salme, holdt past. Stub en tale over 2 Kor. 5; 4—8. Han dvælede ved afdødes frimodighed til at vandre herfra til sin Frelser, trods at hun derved maatte forlade sin mand og 2 smaa børn. Dernæst fulgte en solo af mrs. Stub — Paul Rodney's „Salvary“. Saa holdt past. Christensen, en gammel ven af afdøde, en tale over hendes levende interesse i kirkens arbejde — hun var en af disse, der som en hungrig og fattig sjæl søgte sin Frelser, og derfor blev måttet. Kirkeforet sang derpaa en hymne, hvorefter past. Stub paa engelsk opläste følgende nekrolog: Mrs. John Heggen, født Bertinde Arntsdatter Prestemoen. Hun var født i Opdals prestegjæld i Norge den 18de dec. i aaret 1867 af forældrene Arnt Swenson Prestemoen og Anne Olsdatter. Hun blev døbt den 8de mars i aaret 1868 og konfirmeret den 1ste okt. 1882. Hun udvandrede til Seattle, Wash., om høsten 1889, og blev gift den 8de juli 1893 i Seattle. Hun var moder til 3 børn: Agnes Siguette, der døde 3 maaneder gammel, Edgar Alexander 10 aar, og Walter William 7 aar, hvilke 2 sidste begræder en sm og kjærlig moders bortgang. Desuden overleveres hun af sin mand her, og sin gamle moder i Norge.

Hun har ikke været frisk de sidste 7 aar, men det var de sidste 7 uger af hendes liv, at hun var sengeliggende. Det var galloperende tåning, der voldte hendes død. Pastor Stub befulgte hende ofte under hendes sygdom,

og kunde bevidne hendes frimodige tro paa Frelseren. Kort før sin død nåd hun alterens sakramente. Hun var en, der opofrede sig for andre, og hun begrædes som en trofast hustru, en god moder, en ivrig arbeider i kvindeforeningen, og en tro veninde.

Handlingen afsluttedes med salmesang, og den store store passerede for bi kisten for at kaste et sidste blik paa det affjælede legeme. Derefter drog man til den vakre Mount Pleasant gravlund, hvor past. Stub forrettede jordfæstelsen.

Fred med hendes stöv, velsignet være hendes minde!

Olalla, Wash.

Kvindeforeningen mødte onsdag den 2den mai hos mrs. Murphy. Mange medlemmer og gæster var tilstede. Man blev bl. a. bevertet med friske jordbær lige fra mrs. Murphys egen have.

*

Engelsk gudstjeneste holdtes i skolehuset mandag aften den 7de ds. Det er gladeligt at se en saa stor flok af ungdommen jantles om Guds ord.

*

Omkring den 1ste juni, siges der, skal den nye baad „Kitsap“, som nu bygges, begynde at gaa fra Tacoma til Seattle ad „The West Passage“. Den kommer til at stoppe bare ved poststationer, deriblandt Olalla. Den siges at skulle blive lige hurtigseilende som „Flyer“. Forhaabentlig vil da rigtig mange benytte sig af anledningen til at besøge Olalla.

Ballard.

Ved denne aars tid er der mange fra østen, som besøger vestkysten. De fleste gaar den slagne vei fra Spokane til Seattle eller Tacoma og saa indover. Men hvorfor besøger de ikke Snoqualmie Falls? Vare et par timers reise fra Seattle og et af vestens vakreste vandfald. Medskriveren har reist en del i vesten; men naar undtages Yellostone Falls i Grand Canyon, har han ikke seet noget vakrere sosjald end Snoqualmie.

*

Menighedskolen slutter den sidste leddag i mai. Den barmhjertige Gud lægge sin rige velsignelse til det arbejde, som har været gjort i dette skoleaar! Han glæde og bevare de smaa i feriens løb og føre dem og mange

flere tilbage til skolens aabning den første mandag i september.

*

D. Christiansen fra Crookston, Minn., var forleden i Ballard. Hans hustru har søgt helbred ved Green River Hot Springs. Vi takker ham for kjært besøg. Han kunde fortælle os, at enkefru Hilmen bor i Crookston og at hendes kjætte gut til høsten skal til Luther College.

*

County-advokat Albert Johnson og familie fra Red Wing, Minn., havde lykke midt i ulykken. De var paa lystreise og skulde efter bestemmelse naaet frem til San Francisco mandag før jordskjælvet. Men i Seattle fik børnene mæslingerne, saa reisen videre maatte udsættes. De drog hjemover sidste onsdag.

*

Følgende unge skal iaar gaa frem til konfirmation i Zions kirke i Ballard: Arnold Oscar Albertson, Karl Serinius Peterson, Ole A. Skotland, Ralph Erick Ostrom, Alvin Anderson, Elliot Leonard Olsen, Lowrie Nelson, Elmer Wigmostad, Glida Josephine Helland, Signe Elvira Hagen, Karen Marie Eck, Emma Theodora Mergaard.

Coeur d'Alene City, Idaho.

Menigheden i Coeur d'Alene har nu anstafset sig to lotter til kirketomt. De ligger midt i byen, saaledes som den nu er bebygget. Kjøbesummen var \$400 for begge, hvilket var billigt for en tomt i det strøg.

*

Mange norske familier er nylig ankomne til denne by. Blandt dem er ogsaa Anton Kristad med familie fra Foston, Minn., past. Seters kald, og Peter Meitan samt svigersøn Iver Andersen og to døtre, mrs. Andersen og Petra Meitan fra Baldwin, Wis., past. Rosenkvists kald.

Man vil begynde søndagskole søndag den 13de mai efter gudstjenesten, som fremdeles holdes om eftermiddagen kl. 3, anden hver søndag.

*

Op til dato er 22 børn indmeldt for den norske religionskole, som skal holdes en maanedes tid i sommer, eller kanske en maaned og en halv, ifald midlerne strækker til.

*

Kvindeforeningen holdt sit møde for mai maaned hos mrs. Rosen.

Der var omkring 18 tilstede. En komite af fire medlemmer blev udnævnt til at samle penge for den norske religionskole. Følgende valgtes: mrs. Rosen, mrs. Norseth, mrs. Masters og miss Gunda Mland. Næste møde holdes hos mrs. Slettemoe den 14de juni.

Silverton, Oregon.

Et offer blev optaget i kirken til vore brødre i San Francisco.

Kvindeforeningen har længe arbejdet ihærdigt for vort barnehjem i Alaska. En kasse med 40 klædesgjenstande affendtes forleden. Foreningen haaber ogsaa senere at hjælpe til med ny bygning.

Torsdag aften den 3die ds. egtevi edes Carl A. Benson og Flora L. Larson i brudgommens hjem. En stor skare af deres venner var indbudte. Efter ceremonien bevarteredes den store forsamling af venner og en hyggelig aften tilbragtes i bryllupshuset. Baade brudgom og brud har været aktive medlemmer af ungdomsforeningen. De flytter ind i deres nye hjem, bygget paa en del af brudgommens faders farm. En stor skare af venner ønsker dem tillykke.

Til vort barnehjem i Alaska.

Mrs. L. A. Toft et par „blankets“ og en „jacket“; mrs. D. Hauge et par „blankets“; mrs. Berge et par „blankets“; mrs. Mosheim et par „blankets“; mrs. P. L. Goplerud en quilt; mrs. C. J. Benson to par benklæder og en trøje; mrs. G. G. Evans to ishorter og en „sweater“; mrs. D. L. Hatteberg et par pudevar; mrs. Morris Johnson et par benklæder og et par strømper; mrs. M. J. Madsen et sæt undertøj, et par strømper og to huer; mrs. Jeppe Hansen en „quilt“; mrs. Knut Jensen to trøjer og 2½ yard „gingham“; mrs. A. D. White en trøje; mrs. Ole Sætren, mrs. C. J. Benson, mrs. A. Jensen en „crazy quilt“; mrs. J. P. Larsen to par benklæder, to par strømper, en ishorter, en frakke, et par venter; mrs. B. Tingelstad en frakke, en vest, en ishorter, et skjort og et par sko.

Fra Silverton n. e. l. Kvindeforening et underliv, en „log cabin quilt“, bestemt til missionær og fru L. L. Bierwig. Fra mrs. M. Torgeren og mrs. G. Gulliksen hver en dollar;

mrs. D. L. Hatteberg 25 cts., bestemt til at hjælpe at betale fragten paa kassen.

Program

for Pacific distrikts prestekonferens, som møder i Bellingham, Wash. past. A. D. Bjerkes kald, umiddelbart efter dette distrikts synodemøde 1906.

Første dag.

1. Betragtning (Tit. 1, 7). Ref. past. B. Harstad. Sup. past. D. Eger.
2. Vår kristne forældre sende sine børn paa religionsløbe skoler, og kan en kristen med god samvittighed være lærer i saadanne skoler? Ref. past. D. Grønsberg. Sup. past. J. Johansen.

Anden dag.

1. Betragtning (1 Pet. 1, 17-19). Ref. past. D. M. Holden. Sup. past. J. Blakkau.
2. Pacific Herald og casualia. Ref. kom. for udgivelsen af P. H.

Tredie dag.

1. Gregese over Gal. 2, 16-18. Ref. past. P. N. M. Carlson. Sup. past. B. Harstad.
2. Den rette brug af den menneskelige fornuft i udlæggelsen af Guds ord. Ref. past. D. H. Abberg. Sup. past. N. P. Kavier.

Fjerde dag.

1. Johannesevangeliet, dets ågthed og indhold. Ref. past. E. M. Stensrud. Sup. past. E. J. A. Nielsen.
2. Casualia, valg paa embedsmænd osv.

Femte dag.

1. Gregese over 1 Kor. 3, 11-15 (engelsk). Ref. past. H. A. Stub. Sup. past. A. D. Bjerte.
2. Prædikenforberedelse og prædikenmaade. Ref. past. D. J. Ordal. Sup. past. J. D. Dale.

Sjette dag.

1. Homiletisk udlæggelse af lektionen paa første pinsedag. Ref. past. H. W. Sørensen. Sup. past. D. Hagoes.
2. Hvad kan gjøres for at salmesangen i vore menigheder kan blive bedre? Ref. past. H. M. Tjernagel. Sup. past. W. A. Larsen.

Merk: Referat bør indsendes skriftlig, om vedkommende referent forhindres fra at fremmøde.

Synodemøde.

Pacific distrikt af den norske synode møder dette aar i Silvana, Wash., past. Dales kald, fra 27de juni til 4de juli. Forhandlingsgjenstand: „Bønner“. Referent past. Borup. „Daab og konfirmation“. Referent past. Hellesjen.

L. C. Joys, formand, D. M. Holden, sekretær.

Pacific Distrikts Præster.

- Abberg, D. H., Parkland, Wash.
- Blakkau, J., bor 175, Godsford, Wash.
- Borup, P., Cor. A og Pratt Sts., Eureka, Cal.
- Bjerke, A. D., 19, og Donovan Sts., Bellingham, Wash.
- Christensen, M. A., 125 State St., Ballard, Wash.
- Carlson, P. N. M., 693-26. St., W. Oakland, Cal.
- Dale, J. D., Silvana, Wash.
- Eger, Olaf, 933 E. 27. St., Los Angeles, Cal.
- Joys, L. C., 2930 Lombard Ave., Everett, Wash.
- Grønsberg, D., 2428 Howard St., San Francisco, Cal.
- Hagoes, D., 425 E. 10. St., Tel.: Scott 2095, Portland, Ore.
- Hustvedt, S. B., 927-34. St., Oakland, Cal.
- Harstad, B., Tel.: State 64, Parkland, Wash.
- Hellikson, D. C., Genesee, Idaho.
- Holden, D. M., W. 6-3. Ave., Spokane, Wash.
- Johansen, J., 204 I. St., Fresno, Cal.
- Larson, W. A., Livermore, Cal.
- Nielsen, C. J. A., br 5, Haywards, Cal.
- Neste, Theo. P., 3005 Lombard St., Everett, Wash.
- Ordal, D. J., 1016 Gladstone St., Tel.: Red 711, Bellingham, Wash.
- Pederesen, N., Santa Barbara, Cal.
- Preus, Ove J. H., 1701 So. J. St., Tel.: Black 8542, Tacoma, Wash.
- Skattebøl, D., Fern Hill, Wash.
- Stub, H. A., 1619 Minor Ave., Seattle, Wash.
- Sørensen, H. W., 417-29. St., Astoria, Ore.
- Stensrud, E. M., 344-18. St., San Francisco, Cal.
- Tjernagel, H. M., Stanwood, Wash.
- White, A. D., Silverton, Ore.
- Kavier, N. P., Parkland, Wash.

“PACIFIC HEROLD”

er fyldt med:

GODT LÆSESTOF,

ikke med avertisjementer. Det koster penge at fylde et blad med

Læsestof,

det bringer ind penge at fylde det med avertisjementer.

De fleste blade følger de avertenderes gunst og gavnlige mere end læernes, og saaledes beriger sig selv med penge.

“Pacific Herald”

Søger sine læseseres gunst og gavnlige og haaber at berige dem med usfortrængelige skatte, som mól og ruft ikke fordærver.

Send os en eller flere nye abonnenter

PACIFIC HEROLD,
Stanwood, Wash.

STUDENT-SUPPLIES OF All Kinds
Vaughan & Morrill Company
926 Pacific Ave.
TACOMA, - - WASH.

Parklandnyheder.

— Mr. L. Samuelson, som i længe tid har været daarlig, er nu i bedring.

— En broder af Brock Johnson, som nylig flyttede hid fra Winnipeg, Canada, stal bygge hus i Brookdale.

— Past. Hartad rejste i begyndelsen af ugen til Fir for at bivaane fredsmødet, som holdes der denne uge.

— Mr. og Mrs. Jonsrud, som i snart et aar har boet i Parkland, flyttede forrige uge til sit nye hjem i nærheden af Mfi.

— Gustav Paulson har kjøbt 10 acres land i nærheden af Parkland. Mr. Paulson agter at flytte til Parkland i den nærmeste fremtid.

— John Tenwick, der sammen med Oscar Brottem og Oscar Tegland driver forretning i Hoquiam, besøgte denne uge slægtninge og venner i Parkland.

— Fred Moehring, der ifjor graduerede fra skolens forretningskursus, er nu bogholder i en bank i Snohomish. Han besøgte forrige uge Parkland, for at deltage i Alumni foreningens udflugt til Stone's Landing.

— Miss Lomine Halvorson, som forleden vaar graduerede fra Akademiet Normal kursus, har i vinter holdt skole i Kitsap County. Hun er nu færdig med skolen og har tilbragt en uges tid hos venner i Parkland.

— Paa foranstaltning af skolens „Alumni Association“ gjorde lærere og elever forrige lørdag aften en baadtur til Stones Landing. Nagtet det noget truende veir holdt mange borte, var der dog over 40 personer i laget, og de er alle enige i, at de havde en fornøielig tur.

— Sidste søndag var en høitidsdag paa Parkland, idet fem af barnehjemmets børn blev døbt. Fire af dem: Lena Anna Olson, Etta Bennett, Mildred Hawkins og Robert Hawkins blev døbt med voksnes daab. Den ældste af dem, Anna Olson, en halvblods indianer pige fra Alaska, stal om et par uger staa til konfirmation.

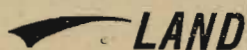
— Akademiet afslutter denne uge sin paartermid. Tirsdag og onsdag

holdtes der slutningseksamen i alle fag. Onsdag aften begyndte slutningsfejstlighederne med en piano recital, i hvilken alle musikleverne tog del. Ved siden heraf havde vi ogsaa den glæde at have Mrs. Davenport blandt os, som i to aar forestod musikundervisningen ved skolen. Alle gjorde sine fager godt, og Miss Foster, som i dette aar har forestaaet undervisningen i musikafdelingen, fortjener paaaffønnelse for den flid og dygtighed, hun har lagt for dagen i dette arbejde.

Igaar aften holdtes de saakaldte „class exercises“, i hvilke alle dette aars graduerter tog del.

Taften kl. 8 holdes den egentlige slutningsfejst, hvor 10 af skolens elever vil modtage sine diplomer. Deres navne er: Henry D. Skjervem, Hans N. Svith, Nellie M. Tegland, Ida Abberg, Marie Louise Anderson, John H. Mofstad, J. J. Erickson, P. H. Ongstad, M. Messford, Clara J. Knudson.

Foruden taler og musik af en del af graduerterne, vil ogsaa prof. A. D. Abberg, som i mange aar var bestyrer af Glenwood Academy, men som i det sidste aar har været lærer ved Seattle High School, holde en tale over emnet: „Some Elements of Power“.

BILLIGT FARM

For oplysning skriv til
BARBO & HALVORSON,
SUMAS, WASH.

Dr. Louis S. Schreuder
norst Læge og Kirurg.

Kontortid: 10-12 Form., 2-4 Eft. 7-8 Aften
Kontor:
219 PIKE ST., nær 2nd AVENUE
SEATTLE, WASH.
PHONES: MAIN 4498, - IND. 7285

**UNIVERSITY
MEAT MARKET**

A. A. FANGSRUD, Prop.

Dealer in all kinds of
Fresh and Salt Meats
PARKLAND, WASH.

**DRS. ROBERTS, DOERRER
AND BLODGETT**

Dentists

1156 Pacific Avenue, Tacoma, Wash.
Tel. James 1716

Gaa til Hirsch,

Den gamle erfarne Apotheker fra Norge med eders Doktors Recepter samt for norske Familie Mediciner af alle slags — saasom. **HOFMANSDRAABER, NAFTADRAABER, RIGABALSOM** etc.

Apothekeren er altid villig til at give Raad om ønskes.

Post-Ordres expederes pr. omgaaende.

Adresse:

Hirsch Pharmacy Co.,
1435 1ste Ave. Hj. Pike St.,
SEATTLE, Wash.

Visell & Ekberg

ældste bogfirma i nordvesten.

Stort udvalg af

Norske Bøger, Bibler, Salmebøger, Huspostiller, Skolebøger, nye norske Ordbøger, Fortællingsbøger, m. m.

Daab- og Vielsesattester.

Wholesale Rates to Dealers, Ministers, Sundayschools and Libraries.

Billetter følger med alle første classes Linier til og fra Europa. „Drafts“ og „Money-orders“ til alle steder i Norge

Visell & Ekberg

1808 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

Indbydelse!

Naar De er i Everett, da gjør vor bekvemme Butik til Deres Hovedkvarter.

—Stort Lager af—

Herreflæder og

Udstyrsartifler,

—samt—

Gutteflæder fra 3 Mar til 19 Mar gamle.

Rigt Udvalg af Tøier altid paa Lager
Tilfredshed er vor Garanti.

Enger & Jesdahl,

1618 Hewitt Ave., - Everett, Wash.

Lutherist Pilgrim-Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter, Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Rejsende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og paa Emigranterne bi med Daab og Daab.

Folk, som kommer fra Bøken, kjører med Belt Line Street car lige til Døren.

**Pacific Lutheran Academy
and
Business College**

gjør ikke fordring paa at være den billigste skole paa vestkysten, men den har sat sig som maal at være den bedste i sit slags. Dens opgave er at give unge mænd og kvinder en grundig uddannelse paa et kristeligt grundlag og saaledes dygtiggjøre dem til et nyttigt virke i livet. Bestyrelsen gaar ud fra, at skolen eksisterer for elevernes skyld, ikke at eleverne eksisterer for skolens skyld. Den sparer derfor ikke paa bestrængelserne, naar det gjælder at ansætte lærere eller anskaffe apparater o. s. v., hvoraf eleverne kan haa nytte. I de 11 aar skolen har virket, har den vokset sig ind i forholdene herude, og har saaledes haat bedre anledning end nogen lignende anstalt paa Pacifickysten til at sætte sig ind i, hvilke krav den skandinaviske amerikanske befolkning herudie stiller til en skole, og hvorledes den paa bedste maade skal kunne tilfredsstille disse krav.

...Skolens Kursus...

Skolen tilbyder seks forskellige kurser: Preparatory, College Preparatory, Commercial, Music, Shorthand, Normal. Desuden gives der et ekstra kursus for nykommere.

Gaad det koster. Skolepenge, løst, læst, og bøger for ni maanedes beløber sig til omtrent \$150.00. Vinterterminen begynder den 4de December 1905. Skriv efter katalag.

Adresse: N 3 Kong,
Parkland, Wash.